

A RÉTEN

Reggel a kert felé vezető lépcső előtt egy kis madár tetemét találtuk. Úgy hevert, mint egy elhullott, véres rongydarab. Teljesen szétmarcangolva.

Vártunk. Mikor a macska beosont a konyhába, felálltunk és becsuktuk az ajtót.

Amíg a réten keresztül az erdő alá értünk, már tizenegy óra felé járt. Egy lelket sem lehetett látni. A szél alacsonyan sodorta a felhőket, az ember azt hitte, gyors foszlányaik a fákat érik. Esett is egy kicsit, permetezett.

Előttünk két mogyoróbokor között kis mélyedés volt.

– Itt jó lesz – mondtam.

– Hol? – kérdezte Göb.

– Itt – mutattam a mogyoróbokrok elé a fűre. Letettük a kis zsákot, és Göb nekilátott ásni.

– Te addig intézd el – mondta. Az ásó fölé hajolt. Csak álltam, ügyetlenül. A zsák mellett hevert, csupasz lábszáramon éreztem a belőle kiáramló meleget.

– Miért töltöd az időt? – morgott Göb. – Láss hozzá. – Kedves, szórakozott volt a hangja.

– Hogyan? – kérdeztem.

– Ügyesen mondta. – A kapával. A kapa fokával.

– Inkább ásnék – szóltam valamivel később. Odamentem, és a kicsi kapával összehúztam a földet, amit Göb az ásójával kidobott.

Nagyon kevésnek látszott. Göb ásója is kicsi volt: gyereknek való szerszám.

– Menj innen – mondta. – Igyekezz, hogy legyünk túl rajta.

Gyorsan dolgozott, az eső igen puhává áztatta a földet. Hátralépett.

– Belefér?

– Így nem – méregettem. – Ha egy kicsit össze ...

– Hogyhogy össze?

– Nyomjuk.

Göb tovább ásott, én gubbasztva néztem.

– Elintézted? – kérdezte.

– Nem. Még nem intéztem el.

Eleresztette a szerszám nyelét, félretartott fejjel nézte, amit ásott.

– Most belefér?

– Azt hiszem. Bele kell hogy férjen.

– Akkor vedd a kapát.

A szeme sarkából látta, hogy mellé ütök.

– Kancsi vagy – mondta.

– Nem tudom – mondtam. – Nem tudom, hogyan kell. Próbáld meg te. – Veritékes volt a homlokom.

Beállt a kis gödörbe, már a lábikrájáig ért. Egy kicsit mosolygott.

– Hozzad – mondta.

– Még nincs kész.

– Hozd ide!

Odanyújtottam a zsákot, kezébe akartam nyomni a kicsi kapát.

– Erre lehet a feje – mutattam, és ráillesztettem a kapa élét. – Köhögj közben.

– Neked a kezeden van. Én félreállok – mondta. – Hunyd be a szemed.

– Nem. Nem bírom.

Göb a kicsi zsákra nézett, ott hevert előttünk.

– Nem mozog – mondta.

– Nem – intettem.

– Akaszd a kapa hegyét a zsák szélébe. – Ő alá dugta az ásóját. A gödör széléről már magától begurult, rengett ide-oda.

Göb terelni kezdte a földet a gödör felé. Tele volt füvel. Én is nekifogtam. Húztuk a kapával, az ásóval, a göröngydarabkák odalenn erre-arra peregtek.

– Na – mondta Göb, hogy hallja a hangját. „Ó, micsoda kínlódás” – gondoltam. Gyorsabban dolgoztunk. Göb ráállt a kis halomra. Alatta rugalmas volt a föld. Cipője kicsit besüpedt.

– Mehetünk.

Megindultunk, a ruha nehéz volt rajtunk; teleszívta magát vízzel.

Az út rétek fölött vezetett.

– Elintéztük – mondta Göb, miközben kikapaszzkodtunk.

– Nem fog előjönni?

– Végeztünk vele.

Egymás mellett mentünk a kökénysorok között.

– Mit nézel? – kérdezte.

– Semmit. Jobb lett volna, ha végzünk vele, mielőtt elintézzük.

– Nem tudtam megölni. Nem nekem való. Kifinomultam.

– Én sem – mondtam. – Nem tudtuk megölni. Túlságosan elfinomultunk.

A rétről a köd vagy pára ráterült az útra, szavainkat ott őrizte körülöttünk.

– Én most hányok – mondta Göb.

– Megvárlak.

A párában eltűntek a színek, egymást mint árnyakat láttuk, amint cuppogunk előre. Göb lábán kicsi színes pettyek voltak.

– Tele vagy virágszirommal – mondtam.
– A lábad.

Göb megnézte.

– A fűből – mondta. – Mit mind engem nézel? – kérdezte ingerülten.

Az út tele volt tócsákkal, a szerszámokra támaszkodva csúszkáltunk. Észrevettem, hogy útközben elhullott a kis kapa vasa.

– Elhagytuk valahol – mutattam a nyél üres végét. – Gyere vissza.

Göb hallgatott. Tovább csúszkált.

– Gané alak vagy.

Hozzám lépett, a nyakamtól fogva ellódított. Én feléje rúgtam, a pocsolyalé az orráról lecsorgott. Hason feküdtem. Göb vézna lábát láttam az arcomnál a kicsi virágokkal, amint feltápáskodtam. Sarat köpködtem.

– Mire való ez? – kérdeztem. – Mire való még ez is?

Göb előttem járt, közeledtünk a házakhoz. A fél cipőm beleragadt a sárba, fél lábon himbáltam magam.

– Várj meg – kiáltottam utána.

– Siess – mondta, és meg sem fordult.

Futottam utána. Együtt futottunk sokat.